

det kommer an paa. Det ærede Medlem gif overhovedet næsten ud fra, som om vi levede under et Ekammerystem. Det kan gjerne være, at et Ekammerystem er det Bedste, men den faktiskke Stilling er, at vi have et Lokammerystem, og Sølgen af, at vi have et Lokammerystem, er virkelig den, at man maa følge Forhandlingens og Overenskomstens Vej mellem begge Thing for at komme til et Resultat. Søvrigt har jeg forlangt Ordet for for mit Vedkommende at gjøre Indsigelse imod Udtalelser, der ere faldne her angaaende, hvorvidt Stridspunkterne ere Realitetspørgsmaal eller ei. Jeg skal ikke forlange Diskussionen ved at udtale mig om noget af dem, men der er særlig et, som jeg anser det for en Pligt for mig at nævne, og det er Dyrctidstillæget. For mig faar det aldeles klart og uomtvisteligt, at Dyrctidstillæget er i fuldeste Forstand et Realitetspørgsmaal. Hvad kan der tænkes mere reelt, end at de, som ikke faae det, lide under Mangelen deraf? Ja, jeg accentuerer det netop her, fordi der nu er kommet en ny Forklaring paa dette Dyrctidstillæg. Jeg har den Fornøielse, og det er virkelig en Fornøielse for mig at høre i den Kreds, jeg har den Ære at repræsentere, spørge, om det ikke hænger anderledes sammen med Dyrctidstillæget, end som jeg ved forskellige Leiligheder har talt med Bælgerne om. Nu se vi derpaa med andre Dine, siger man; thi nu fortælles der os, at Meningen med de 2,500 Kr. er slet ikke, at kun de, der have et Beløb af indtil 2,500 Kr. i aarlig Løn, skulle have Dyrctidstillæg; nei, Meningen og Hensigten maa være, at alle Embedsmænd, hvad de end have i Gage, skulle have Dyrctidstillæg af de første 2,500 Kr. Jeg benytter derfor her Leiligheden til at faa sagt offentlig, hvad enten det bliver forvansket eller ikke, at, som vi Alle vide her i Salen, er Meningen jo den, at de, der have over 2,500 Kr., slet Intet ville faae. (Afbrydelse af Berg.) Jo, det er der Mange, der tro. Min Stilling overfor Afstemningen med Hensyn til Dyrctidstillæget har virkelig, det tilstaar jeg, været meget vaklende, men efter de Udtalelser, der ere faldne fra den ærede Ordfører angaaende dette Punkt, begynder ogsaa jeg efterhaanden at naae et Stade, som jeg ikke agter senere at forlade.

Jeg har den Ære, at naar der er Uenighed mellem Thingene, og der bliver gjort et imødekommende Skridt fra det ene Thing, saa kan det ikke betragtes som et Forsøg paa at opnaa Forlig og Overenskomst. Saa snart jeg erfare, at det bliver af Oppositionen betragtet saaledes, at enhver Eftergivenhed er en Svaghed, og at den benyttes til at sige, at det ikke er noget Princip, man kæmper om, men at det er en vilkaarlig Grænse, som snart er 3,600, snart 4,400, snart 2,500 Kr., saa drives jeg vilkaarlig til at sige, at, hvad jeg ellers maatte vilde have stemt for, kan jeg ikke længere stemme for, thi jeg vil ikke

gaa ind i de Rækker, hvor det bagefter erklæres, at det var af Frygt, naar jeg stemte for den mindre Sum, medens jeg, naar jeg gjorde det, vilde have gjort det, fordi jeg opgav min egen Overbevisning i Saab om, at det skulde blive til Fordel for Nogle, der mangle noget i at komme med. Det forbausede mig dernæst overordentlig at se, hvorledes man slet ingen Principer har paa Oppositionens Side, naar der tales om et andet Punkt, nemlig, naar der tales om „Selgoland“ eller „Lordenstjold“. Det vil være i frist Erindring, at da vi i Begyndelsen af Forhandlingerne om Finantsloven debatterede det Punkt, hævdede det ærede Medlem for Deile Amts 2den Valgkreds (Berg) meget bestemt, at Narfagen, hvorfors han stemte imod, at der blev bygget et „Selgoland“, var den, at Skibet ikke var prøvet, og det hævdede han endog paa en, jeg tør næsten kalde det høist forunderlig Maade, idet han ikke vilde erkjende de Prøver, der have fundet Sted, for Prøver; men nu, naar Talen er om at bevillige Penge til et andet Skib, der hedder „Lordenstjold“, glemmer man ganske Principerne, saa heiser man Øimodighedens Fane og siger: Hvorvel jeg egentlig burde sige Nei til ethvert Skib, saa vil jeg dog sige Ja til et Skib som „Lordenstjold“, der slet ikke er prøvet. Jeg skal, som sagt, slet ikke fordybe mig i de forskellige Betragtninger, som man kan anstille over denne Strid; jeg gjentager blot, at jeg ser en Realitet i Spørgsmaalene og ser den største Realitet i Dyrctidstillæget. Naar det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (B. Holm) yttrede, at, naar man vilde lade anstille et Plebisit her i Landet angaaende Conseilspresidenten, vilde det langt overveiende Antal stemme mod ham, det vil med andre Ord sige, ønske at være fri for ham, saa havde det dog været ønskeligt, om dette havde været motiveret noget nærmere. (Afbrydelse af Berg.) Hvad er da Grunden, hvis det i Virkeligheden er saa sikkert? Grunden er, at det gaar her, som man saa ofte ser i det daglige Liv, at naar to Parter eller to Mænd staa ligeoverfor hinanden, og ikke kunne blive enige, siger man til den Æne: Giv Du efter, thi Du er den Fornuftigste. Derfor erklærer jeg, at der er ikke nogen som helst Svaghed hos den Part, der giver efter; thi Eftergivenheden kan ligesaagodt være Bevis for, at han er den Fornuftigste. Det er utvivlsomt, at den langt overveiende Del af Befolkningen er fjed af Kampen, og af dem, der kæmpe; derfor siger den langt overveiende Del, som jeg mener er den fornuftigste: Lad os saa hellere sjeie os! Det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Sagb) blev paa en vis Maade angreben af den sidste Taler, som mente, at han havde været syg iforgaas. Nei, han var ikke syg — idetmindste var han ligesaa rask som den sidste ærede Taler — da han i førte Ræk mindede os